

O perníkové chaloupce (to, co Boženka nenapsala!)

Tatínek musel udělat, co bylo potřeba. Věřila jsem mu, že dělá to nejlepší, když nás posílal do lesa na jahody. Moje a Jeníčková macecha nás nenáviděla od samého začátku, z celého srdce. A já jsem jí to ani neměla za zlé. Měla jsem po boku svého bratra a tátu, kteří mě vždy ochránili. Nic jsem netušila, když jsem poslušně sbírala lesní plody a slyšela tátu sekát dříví. Došlo mi to až dlouhou chvíli poté, co jsem zvuk sekery slyšet přestala.

„Jeníčku, Jeníčku! Ztratili jsme se! Kde je náš táta?“ naříkala jsem bezhlavě a tahala brášku za rukáv.

„Mařenko, neplač. Najdeme cestu domů. Pojď za mnou.“

Šli jsme dlouho, stmívalo se, zakopávala jsem o kořeny na cestě. Cítila jsem svoje hořké slzy na tvářích. Přišlo mi, že za každým stromem číhalo strašidlo.

„Vylez mi na ramena,“ poslechla jsem Jeníčka a podívala se do dálky.

„Támhle něco vidím!“ ukázala jsem dopředu a nebojácně se tam rozběhla.

Zadýchaně jsem se zastavila před chaloupkou. Nebyla to ale obyčejná chaloupka. Byla z perníku! Při cestě jsem zapoměla, jak velký mám hlad, a tak jsem si okamžitě kousek uloupila a pochutnávala si. Jeníček se ke mně bez váhání přidal.

„Kdo mi to tu loupe perníček?!“ vylezla ze dveří ošklivá stařena a pohrozila nám hůlkou.

Sotva jsem se udržela na nohou, ale vodopád slz jsem zastavit nedokázala. Viděla jsem, že tentokrát má i bratr namále. Upustila jsem perník a začala se vymlouvat, že to byl jen vítr.

„Ale, nic takového! Nikdo mi nebude ujídat z chaloupky!“ vzala nás za límce a vtláčila dovnitř.

Jeníčka uvěznila v ohrádce a začala mu házet další a další perník. Nejdřív jsem si myslela, že se chce omluvit, ale potom jsem uviděla pec s lopatou.

„Ne, bratříčku, nejz ten perník! Chce tě upéct!“

Lidé si myslí, že jsem zlá. Že jsem *čarodějnice*. Ale já jsem ježibaba a v tom je pořádný rozdíl. Sice vypadáme obě ukrutně strašidelně, ale ona má kouzla, zatímco já mám inteligenci. V perníkových chaloupkách ježibaby žijí už od nepaměti, to se rozumí. Jenže s přibývajícím počtem lidí je čím dál tím těžší se skrývat. Našla jsem si jeden les, zdál se opuštěný, ani moc zvěře tu neběhalo. Dlouhá léta jsem tu žila spokojeně, bez starostí, bez návštěvníků, jen se svým perníkem.

Ten osudný den začal velmi podobně jako ty ostatní – vzbudila jsem se, uloupila si trochu svého bohatství a potom jsem pletla. Možná, že se to zdá směšné, ale ano – mým koníčkem je pletení, háčkování, šití, vyšívání... mám malé prsty, což je pro ježibabu spíš nevýhoda, ale díky tomu se můžu věnovat i něčemu jinému než perníku. Ale pecu každý den, samozřejmě. Nesmím porušit linii ježibab, stále musím své obydlí zvětšovat, pěkně kousek po kousku. Při pletení vždy zapomenu na všechny starosti a bolesti. Tentokrát mě ale z relaxace vytrhl dětský hlas. Dokonce dva dětské hlasy. Tak jsem se lekla, že jsem se píchla jehlou do prstu. Podívala jsem se z okna a uviděla dva vetřelce. Oni mi jí můj perník!

„Kdo mi to tu loupe perníček?!“ zakřičela jsem hlasitěji, než jsem chtěla.

Nešlo mi o to, že bych nenáviděla děti – stranit se lidí mám v povaze od přírody. Věděla jsem, že jestli je nesním, řeknou celé vesnici, možná celému městu, že se tady skrývám. To si nemůžu dovolit! Mám přeci taky

důstojnost a čest! Nemůžu být první ježibaba, která byla odhalena. Nesmím to být já! A tak jsem je vzala za límce a poslala k sobě dovnitř. Vždycky mám připravenou ohrádku, abych případné vetřelce okamžitě vykrmila a upekla. Za celý život se mi to stalo jen jednou. Dodnes mám z toho zlé sny, nechci být taková! Ale musím, nemám na výběr. Házela jsem malému klučinovi do ohrádky čerstvě upečený perník, on se s radostí ládoval.

„Ne, bratříčku, nejez ten perník! Chce tě upéct!“ začala ta malá holka.

Byla půvabná, to se jí muselo nechat. Byla taky nejspíš chytrá, čímž se z ní automaticky stávala velká hrozba. Chtěla jsem to mít za sebou, a tak jsem připravila lopatu. Nic jsem neříkala, zadržovala jsem slzy. Klukovi jsem hodila poslední perník a otevřela ohrádku.

„Krá, krá, krá!“ ozval se z venku pták, což mě rozhodilo.

„Počkejte tady, hned jsem zpátky,“ promluvila jsem na děti a šla se podívat před chaloupku.

Když jsem se vrátila, ucítila jsem ostrou bolest v zádech. Nabrali mě na lopatu! Oheň mě šimral na prstech, nemohla jsem se už bránit.

„To máš za to, že jsi zlá!“ řekla ta dívka a zastrčila lopatu do hořící pece.

Už jsem ani necítila bolest na těle, jako spíš na srdci.

Já přeci nejsem zlá.

Létám po celé zemi už pěkně dlouhou dobu, vlastně nic jiného nedělám. Proč bych taky dělala? Jsem přeci havran, jen obyčejný pták, kterého se všichni bojí. Nevadí mi, když ze mě mají ostatní respekt – ať už ostatní zvířata, tak i lidé. Můj denní program je možná trochu stereotypní, ale vzhledem k tomu, že jako živočich s malým mozkiem nemám žádné cíle ani plány, necítím se nijak ochuzen o jiné aktivity. Stále létám, snažím se získat potravu.

Dnes jsem letěl v hlubokém a tmavém lese někde na hranicích s další zemí. Lidé by mi záviděli, kolik míst jsem už navštívil. A zadarmo! Chtěl jsem sníst něco pořádného, nějakého hlodavce, bobulí a žížal jsem měl už dost. Už, už jsem slétával pro zaběhnutou myš, když v tom jsem něco z dálky uslyšel.

„Kdopak mi to tady loupe perníček?!“

Ten hlas bych poznal kdekoliv. Ježibaba. Není jediná v této zemi. Většinou se tyto ženy s havrany přátelí, a tak jsem si řekl, proč bych to nemohl zkusit také. Lehce jsem přistál na střeše perníkové chaloupky a snažil se rozpoznat, co se děje vevnitř.

„Ne, bratříčku, nejez ten perník! Chce tě upéct!“

Chtěl jsem slétnout níž, podívat se dovnitř, ale ztratil jsem rovnováhu a omylem jsem vydal hlasité zakrákání. Ježibaba vyšla z chaloupky a rozhlédla se kolem. Tak jsem se lekl, že jsem vyletěl na nejbližší strom a schoval se za větev. Potom jsem uslyšel už jen ježibabí křik. Nechápal jsem, co se stalo, viděl jsem už jen vystrašené děti prchající z chaloupky pryč. Znal jsem je – potkával jsem je každý den. Letěl jsem za nimi, předbíhal jsem je, myslel jsem si, že je to hra.

„Podívej se, Mařenko, ten pták nám ukazuje cestu domů!“

Přelétával jsem ze stromu na strom, až jsem se ocitl u jejich domova. Byla to hezká hra. Mávali na mě a děkovali mi. Na těch lidech mi ale nezáleželo, chtěl jsem se spřátelit s ježibabou. Ovšem když jsem se znovu dostal k chaloupce, nikoho jsem tam neviděl. Čekal jsem u ní ještě dalších pár dní, jestli se náhodou paní domu nevrátí. Ale nevrátila.

A tak jsem dál kroužil po světě, občas jsem se zastavil u těch dvou malých dětí. Dříve tam s nimi bydlela ještě starší žena, ale teď je vídám jen s tatínkem. Asi se mají dobře. No nic, půjdu si najít jinou ježibabu, u které bych mohl přespávat. Snad tentokrát bude doma...